

קיג:

עין משפט
נר מצוה

א וְחַיִּי כִּיב מִלֵּל מִלֵּל
הַלֵּל יוֹן:
כט ב' חַיִּי כִּיב מִלֵּל
רִחַל הַלֵּל יוֹן כִּיב מִלֵּל
לִחֲיוֹן כִּיב מִלֵּל יוֹן
סִמְחָה כִּיב מִלֵּל יוֹן
כִּנְיָהּ מִלֵּל יוֹן מִלֵּל
מִלֵּל יוֹן:
ע ב' חַיִּי מִלֵּל מִלֵּל
רִחַל הַלֵּל יוֹן
מִלֵּל מִלֵּל רִחַל הַלֵּל יוֹן
טוֹשֶׁת מִלֵּל יוֹן
מִלֵּל יוֹן:
עא ד' חַיִּי מִלֵּל מִלֵּל
עֲשֵׂן כִּיב מִלֵּל יוֹן
מִלֵּל יוֹן:
עב ו' טוֹשֶׁת מִלֵּל יוֹן
רִחַל מִלֵּל יוֹן
עג ז' חַיִּי מִלֵּל מִלֵּל
ע"א כִּיב מִלֵּל יוֹן
לִחֲיוֹן כִּיב מִלֵּל יוֹן
קִשְׁתּוֹ מִלֵּל יוֹן

מוסף רש"י

צהבו פניו. מחמת שמחה
(מנחות י"ח). ואסתר
כיה. כימיה שלם היה
עד שני נדבר (מכות י"א).
ואניני הדעת. שאינם
יכולים לקבל שום דבר
מיאוס (סוכה כ"ט).

רבינו חננאל

[illegible]

על דם טהור. פ"י, צריך
להמנע בחשלוש ימי טהרה
או יום או לילה. הוא יוסף
א) אולי חשיב מפילין נהנה.

ערבי פסחים פרק עשירי פסחים

שראה בו דבר עירוה, ואם תאמר דנאלו מילות (כ"מ דף נ"ג):
(ואם) אמרין אזכיז לפקוח שזנא לעשון מזלו בשנא כד
לקוח את יצרו והשגח ממנו כפייה שר יצין מלמזל בשנאמו ו"ל
מיון שהוא שזנא גם כמירי שזנא אותה דכמירי (משל כו) כמשי
לפניו כן לז שזנא גמורו וזכין
ממון ק' לירי שזנא גמורו ושיין
כפיות יכר:

רואין לו בנים. נראה דוקא על ידי פשיטתו שאינו מתעסק בפרי' ורביה דומיא דלחצמי ומי שאין לו תפילין בלשון ודבריו ויציאת בגדיו מייירי בשם לו ואינו מניחם א' נמי אפי' ארון לו * * * * * להור ובהוצא עצמו ליד חיוב בלשכתן (פסוק ד. ת). במשה שהיה נחלף לכוונת אלכר' ישאל דק קייס' ממות שבה והא דלחצמי' (שבת דף ע. ז. טז.) תפילין לרצין גוף נקי בלשעם היינו במתפרש שלא יפח כהן ולא יאון כהן וכוונתם ק"ש * * * * * ליד לקבל עליו מלכות שמים שיהיה בקל יכול להלכות:

שלושה חיהן אינם חיים
ההתנחן ב' מינה
הפרק המצוי (כנה דף לב) משה ג'
חיהן אינם חיים המצפה לשלמן
העיר ומי שאמרו מושלת עליו ומי
שיסורין מושלן בגופו ואמאי לא מני
לכולהו הכא ויש לומר דהכא לא מיירי
אלא בהקדמויות מולדת הדאס משום
לדעיל גמי איירי דדמי להקדמויות שלשה
הקדמויות אלוהבן מי שאמרו כעס:
ואין

אלא פשיטא שונא ישראל יומי שריא למסנה והתבתי
בלבבך אלא דאיכא סהדי דעביד איסורא כולי' עולמא
שנא האי אלא לאו יכי האי גוונא דחויא ביה איהו דבר
אמר המצוה לשנאתו שנאמר יראת ה' (שונאי) רע אמר
לרב אישי מהו למימרא ליה לרביה למשנתיא אמר ליה
ככי תרי לימא ליה ואי לא לא לימא ליה תנו רבנן ש"ס
הרחמנן והרתחנן ואניני הדעת ואמר רב יוסף כולה
שלשה שונאין קא את אלו הן הכלבים והתרנגולין ויו
ואי אף תלמידי חכמים שבעל ת"ר שלשה אוהבין זה
ועובדים ועורבין ארבעה אין הדעת סובלתן אלו הן דל
מנאף ופרנס מתנאה על הציבור בחנם ויש אומרים
פעם ראשונה ושניה ומחזירה ותנא קמא זימנא ידכתונג
לו בנין הימנה ולא מצי מגרש לה חמשה דברים צוה
את זה ואהבו את הגזל ואהבו את הזמה ושנאו את אדם
ששה דברים נאמרים בסוס אוהב את הזנות ואוהב את
ומאס את השניה ואוכל הרבה ומרציא קמעה וי"א
במלחמה שבעה מנוגין לשמה אלו הן יתודי שמו
ואלו לו בנין ומי שיש לו בנין ואין מגדלן לתלמוד תוה
בראשו ותפילין כזרועו וציצית ככגדו ומוזהו בפתחו ו
וי"א יאף מי שאין מיסב בחבורה של מצוה אמר רבה
שמואל בר מרתא אמר רב משום רבי יוסי איש הוצה
בכלדיים שנאמר תמים תהיה עם ה' אלהיך ומגין היות
ממנו אפילו בדבר אחד שחייב לנהוג בו כבוד שנאמר
על כל מלכותא והיושבת על דם טהור אסורה לשמ
הוא יוסף הבבלי (ה) הוא איסי בן גור אריה הוא איסי בן
שמו איסי בן עקביה שמו הוא רבי יצחק בן מביא בן

ולמשמש מותר, שכל דם שרואה אחרי מלאה של [שלישה] ושלישים יום לזכר וששה וששים יום לזכר, יצחק בר אבא רשמיטא, יצחק חקולא, יצחק בן אלעזר, יצחק בן טבלא, מפיו שמועה מוכיזין שמו ר' יצחק ב

(א) אולי חשיב תפילין בחרתי.

פני תנא. לכן מתנינא שלשה מכריזי הקב"ה עליהן לשבח בכל יום:
 מוסר לעוול אומר. היראה דבר ערוה בחבירו ויחיד א"ע ש' ש' ש'
 רשע להדיח מלחם נפולקא. אפילו לא עמל עמל
 מתחרטין לחור זמן ונצין הן בפני עמלן: **בכל יום.** בעלי אובס'
היושבים על דס. אף על פי שפסק
 המעין שלא ראתה: **עושה.**
 יום וילנה זריזין להמציין:
ר' אבהו ^א **צדכו** ^ב **פניו**
 ר' אבהו צדקו פניו

רבי
רשב"ם
חגי תנא. להק ממנו שלשה הקציה
מכריז עליהם לשבח: ומוספיהם שבעה
שלהם: חטא. עניניהם: שם רע הוא
דקא מפקס עליהם. מאחר שאין אלה
נאמן בעדות לא יתקבל עדותו אין לך
עליך מזהו להעיד רבי אלה עובר
על לאו דלא תהי ריב (ויקרא יט):
דכתיב לא יקום עד אחד וגו'. כלומר
המקרה מעיד שאי אלה נאמן בעדות
ו: מוסר לשנאמו. הנהיה יחיד
דבר כהיה בחבירו א"פ שאינו ראוי
להעיד לו מותר לשנאמו שרי הוא
יודע בזה: שרי הוא שרי: מאי שווא.
מיה דרב פפא גזירה

כלומר מי הוא שונא שאמר הכתוב:
ה"ג א' **ינמא שונא ישראל**. כלומר
שוא שונא ישראל מי שרי למינסיה
ומסתמח ללא דרשעי אריי קרא:
הרפתני. וימר מדלי: שמה שלשה מילים
דבר התדיר בהן כל שעה וכיון דהוא
מקפיד עליהן אין חייו חיים שאין לו
מנוחה: **אין דרעם סובלנא**. של בריות:
המסאס על הליכור בנסם. ונג
עליהם שררה והיו עומד עליהן
בשעת דוחקן: **זה כנען אס בניו**.
כלומר מהבן בן הוא כאלו זה
עליהן אביהן ונפקא מינה שזריך אדם
למחרת מכן: **בסבורים מלוא**. כגון
מסחה של ברית מילה או צת חס
לסכן: **כלדיים**. בעלי אוב כך פירש
בדינו. ולא יסירא דקרא מכיון בדיא
אל תפטן אל האבות^א. ויקי שמעיה
חחיס סוכובים^ב וכן עשרה: **פסיס**
פסיס. להיות בוטח לו בכל קורות
ועולות הנאות לך: **היושבים על דם**
עסור. אשה שגלו ימי טוהר שלה
הגיעו ליל ארבעים ואחד לזכר או לילה
שמונים ושלש: **אשה מרעא עכשו**
מהא נדה אסורה לשמש ואע"פ שלא
רצתה להזיל ולמדה היא עד עכשו
ליות משמשת עם רציתיה גוירה שמה
תראה ותשמעת **עונה**. יום וילנה כך
פירש רבינו. ולא יסירא אללה לילה אחד
דהיינו ליל ארבעים ואחד דמפרש
רבה (גדה דף סג.) אזהרה לבני ישראל
שיפרשו משותיהן סמוך ליומטתן וכמה
עונה ומפרש או יום או לילה:
רבי

כל קבל די רוח יתירה ביה (ומלא) עשית להקמותיה
עד כמה אמר רב עונה¹⁷ תנא הוא יוסף איש הוצל
היהודה הוא איש¹⁸ בן גמליאל הוא איש¹⁹ בן משהלאל ומה
רבי יצחק בן חקלא הוא רבי יצחק בן אלעא²⁰ הוא
רבי

לוקמה, דס גדה הוא, [ל]כך צריך להתרחק ממנה, וכמה, רבא אמר עונה, וכמה היא עונה, וק נפחא, אלו כלל בעלי אגרות ומתיימא, ונזכר שם פעם כך ופעם כך, אבל כשמדברין אחא.

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) נבי' יוסף חסד הולל
(הוא יוסף הכנעני) תלמי
וה"ב ע"י תוס' יומא דף
כ"ב ע"ב: (ב) שם ר' יצחק
בן אלעאי ר' יצחק ב"ר
והיבט הוא נמחק:

גליון הש"ס

גם' הסדבב אחד בפה
ובה' עין ככל מניעל דף
מט ע"ל: תום' ד"ה ואין
לו בנים בר' יש להוד' ע"י
מנחות דף מא ע"ל: